

udkom langt senere, end Ministeriet havde ønsket. Jeg har ligeledes ved Sagens Forelæggelse og ved dens første Behandling havt Leilighed til at gøre det høitærede Thing bekendt med, at det oprindeligt har været paatænkt af Ministeriet at lade udgaae en foreløbig Lov angaaende Forhyringen af fremmede Søfolk, som i sit Hovedindhold aldeles stemmede med den Lov, som det ærede Udvalg har foreslaaet. Den saaledes paatænkte Lov knyttede nemlig ikke Afgangen til at forhyre fremmede Søfolk til den Betingelse, at der skulde være Mangel paa danske Søfolk. Jeg har ligeledes havt Leilighed til at meddele Dplysning om, af hvilke Grunde en saadan Lov ikke emanerede. Det vil deraf være det ærede Thing bekendt, at de Hensyn, som ved denne Leilighed gjorde sig gjældende, ikke vedrørte de Interessers, som Justitsministeriet nærmest havde at varetage, nemlig de Søindrulleres Rettigheder; det er saa langt fra, at Justitsministeriet af den Grund skulde afholde sig fra at lade en saadan Lov emanere, at Ministeriet meget mere erkjender, at den ubelukkende Ret til at ernære sig ved Søfart, som er forbeholdt de Søindrullere, danner en af de videst gaaende Indskrænkninger i vor bestaaende Næringslovgivning, og at den, naar engang Næringsforholdene og navnlig Søneringen skal ordnes, maa undergaae væsentlige Modificationer. Ligesaaledes var det fra Marineministeriets eller fra Indenrigsministeriets Side, at Loven mødte nogen Modstand: Modstanden kom nærmest fra Udenrigsministeriet og fra Ministerierne for Hertugdømmerne. For nu ikke at støde paa slige Vanskeligheder, da Sagen blev optagen paany, troede jeg at burde affatte Loven saaledes, som den udgik under 16de Jult dette Aar. Jeg erkjender imidlertid fuldtvel, at denne Affattelse af Loven kan give Anledning til Tvivl, idet jeg dog maa oplyse, at der, forinden Loven udgik, blev specielt corresponderet med Hertugdømmernes Ministre om, hvorvidt de Bestemmelser, som gjaldt for Hertugdømmerne, der havde givet Anledning til nogen Vanskelighed eller fremkaldt Tvivl, eller hvorvidt der i disse Landsdele var følt Trang til nogen Forandring i den omhandlede Lovbestemmelse, — hvad begge disse Ministerier

besvarede benægtende. Jeg erkjender imidlertid, som sagt, at Loven, affattet som i den foreløbige Lov er steet, kan give Anledning til Tvivl, og at det hele Forhold vil staae klarere og simplere, naar Loven affattes paa den Maade, som steet er af Udvalget. For Justitsministeriets Vedkommende kan jeg saaledes ikke andet end ønske, at Loven ændres saaledes som foreslaaet, og da nu saavel Udenrigsministeren som Ministrene for begge Hertugdømmer, med hvem jeg derom har corresponderet, have erklæret, at de ikke ville modsætte sig en sliq Forandring, er det fra Regeringens Side Intet til Hinder for, at Loven vedtages som af Udvalget foreslaaet.

J. C. Larsen: Jeg har ogsaa fundet Hovedforslaget, som Udvalget har fremsat, meget anbefaleligt, men skal, da den høitagtede Justitsminister er indgaaet derpaa, ikke opholde mig ved, hvad der videre kunde anføres for det, foruden det, der allerede er fremkommet. En Bemærkning skal jeg dog tillade mig at fremsætte, den nemlig, at den foreløbige Lov, saaledes som den foreligger, saavidt jeg skjønner, indeholder en Inconsequents. Den gjør nemlig Tilladelsen til at antage fremmede Søfolk afhængig af, at dette i det enkelte Tilfælde er nødvendigt, og, naar denne Nødvendighed da er godtgjort paa den Maade, hvorpaa det er forudsat at skulle skee, saa bestemmes der, at der dog ikke maa antages saa mange fremmede Søfolk, som muligen ere nødvendige, men kun en vis Deel af det hele Skibsmandskab, der behøves. Der siges til Rhederen: naar Du oplyser, at der er Nødvendighed tilstede til at antage Fremmede, fordi Du ikke kan faae indenlandste Indrullere, da maa Du tage fremmede, men dog just ikke saa mange fremmede, som det er nødvendigt for at faae Skibet ud. Skulde der t. Ex. 5 Mand med Skibet, og der kun var 2 Indrullere at faae der paa Stedet, saa maa der dog ikke antages 3 fremmede men kun 2. Jeg maa saa meget mere udhæve dette, som denne Inconsequents, som jeg troer at turde kalde det, ingenlunde findes i Forordningen af 1638 for Hertugdømmerne, saaledes som man seer flere Utryk, der ere afledte under Forhandlun-